

nař.) — takže rozhodování o nich bylo by se mohlo řídit jen tehdejšími právy, nikoli tedy předpisem čl. 10 úmluvy, ať již má smysl jakýkoli, protože článek ten ještě neexistoval a právoplatné rozhodnutí tvořilo by právo, protože o tom, že by čl. 10 rušil právoplatné rozsudky, teprv řeči býti nemůže.

Čís. 8706.

Žalobu o oduznutí manželského původu dítěte podle § 158 obč. zák. lze podat jen na opatrovníka, ustanoveného k obhájení manželského původu dítěte, nikoliv proti dítěti samému.

Lhůtu § 158 obč. zák. jest počítati ode dne, kdy manžel zvěděl o narození dítěte, nikoliv ode dne, kdy pojal podezření, že dítě není jeho.

(Rozh. ze dne 9. února 1929, Rv I 1069/28.)

Žalobu o oduznutí manželského původu dítěte podal manžel matky proti dítěti, zastoupenému opatrovníkem Drem Karlem V-em. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Soud první stolice zcela správně posoudil věc po stránce právní, vyřknuv, že žaloba jest opožděna. Podle § 158 obč. zák. jest odporovati manželskému původu ve lhůtě tříměsíční od nabytí vědomosti o narození dítěte. Když se dítě dne 18. listopadu 1924 narodilo, žil žalobce ve společné domácnosti s jeho matkou. Věděl tedy, že dítě narozeno bylo dne 18. listopadu 1924. Žaloba podána byla teprve dne 8. září 1927, tedy po uplynutí tříměsíční lhůty. Jest proto opožděnou. Ale, i kdyby se mohlo přihlížeti k tomu, že se žalobce teprve později dozvěděl o tom, že narozené dítě není jím zplozeno, i pak byla by žaloba opožděna, neboť žalobce sám doznává, že nabytí vědomosti o tom, že dítě není jeho, již v roce 1926.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Předeslati jest, že žalobu o oduznutí manželského původu podle § 158 obč. zák. lze s úspěchem podat jen na opatrovníka, ustanoveného k obhájení manželského původu dítěte, nikoli proti dítěti samému. Ani opatrovník ustanovený k zastupování dítěte nemůže býti žalovanou stranou, neboť představuje dítě. To plyne z doslovu zákona, že manželskému původu dítěte může odepírat manžel tím, že dokáže proti opatrovníku, který se má ustanovit k obhájení manželského zrození a který tedy je ochráncem veřejných zájmů, že není možno, by dítě od něho bylo zplozeno, a že dítě samo může odepírat svému manželskému původu žalobou na opatrovníka, který má býti ustanoven k obhájení manželského zrození (§ 159 obč. zák.). Dítě může mít právní zájem na tom, by mu byl odepřen manželský původ, a přece zákon předpisuje, že k obhájení

manželského původu musí býti zřízen opatrovník. Pro takovýto zájem by docela mohlo dítě přistoupiti na žalobcově straně ke sporu jako vedlejší intervenient. Proto nemůže v takové rozepři býti žalovanou stranou ani dítě ani jeho opatrovník. Než přes to není v tomto případě potřeba, by rozsudky nižších soudů a řízení jim předcházející byly podle §§ 471 čis. 7, 477 čis. 5, 476 a 513 čis. jako zmatečné zrušeny, neboť spisům neodporuje předpoklad, že procesní soud Dr. Karla V-a ustanovil opatrovníkem k obhájení manželského původu nezletilého Jaroslava F-a, že tedy žalovaným není tento, nýbrž opatrovník Dr. Karel V. Ve věci samé uplatňuje dovolatel dovolací důvody čis. 2 a 4 § 503 čis., než neprávem. Po právní stránce sdílí dovolací soud názor odvolacího soudu, který souhlasí se zásadou vyslovenou v rozhodnutí čis. 1869 sb. n. s., že lhůtu § 158 obč. zák. jest počítati ode dne, kdy manžel zvěděl o narození dítěte, nikoliv ode dne, kdy pojal podezření, že dítě není jeho. Ostatně odvolací soud právem poukazuje k tomu, že, i kdyby se mohlo přihlížeti k tomu, že žalobce teprve později zvěděl, že dítě není jím zplozeno, žaloba podaná 8. září 1927 byla by opožděna, neboť žalobce sám doznal, že již v roce 1926 nabyt vědomosti o tom, že dítě není jeho. Za tohoto právního stavu věci je lhostejno, proč došlo k podání žaloby teprve v roce 1927, a odvolací řízení není vadným proto, že odvolací soud se touto otázkou neobíral.

Čís. 8707.

Předpis § 225, druhý odstavec, c. ř. s. vztahuje se nejen na odvolání, nýbrž i na dovolání a na rekursy.

Odvolací soud jest oprávněn odmítnouti opožděné dovolání, třebaš opomenul to učiniti prvý soud.

(Rozh. ze dne 14. února 1929, R I 1006/28.)

Rozsudek odvolacího soudu byl doručen žalovanému dne 18. července 1928. Dovolání žalovaného podané dne 11. září 1928 odmítl odvolací soud pro opožděnost.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 225 c. ř. s. nemá okolnost, že nastaly soudní prázdniny, vlivu na počátek a uplynutí konečných lhůt v řízení opravném proti rozsudkům pro zmeškání. Tento předpis platí pro všechny opravné prostředky, následkem kterých rozsudek opravným řízením probíhá, tedy jak pro odvolání tak pro dovolání, neboť zákon nerozeznává, o jaký opravný prostředek jde, nýbrž mluví povšechně o konečných lhůtách v řízení opravném. Že předpis § 225 druhý odstavec c. ř. s. není omezen na lhůtu pro odvolání, plyne ze samého zákona, jenž jednáje o vlivu soudních prázdnin